

[Udenrigsministeren]

nødhjælpsarbejde og FN's repræsentant i Somalia, hvor lederen sagde: »Hvis I begynder at komme først med de pakistanske FN-tropper, der nu er på vej, og senere med de belgiske, vil det vanskeliggøre vores arbejde og vores sikkerhedssituation her.« De havde indrettet sig på den måde, at de havde købt lidt beskyttelse af de bander, der holdt til i den del af byen; de havde fundet en eller anden balance midt i det morads af usikkerhed, vold og opløsning, som eksisterer i den by. FN-repræsentantens svar var: »Det kan jeg godt forstå, når det gælder jeres indsats på jeres område i denne og i andre lejre, men jeg er nødt til at se på helheden og på indsatsen på længere sigt.«

Vi må træffe et valg, som er svært, ganske som FN-repræsentanten måtte, nemlig et valg mellem en isoleret, måske kortsigtet indsats og så det, der kræves, hvis man vil nå de skridt videre, som vi forventer at FN skal kunne nå, men som vi ikke forventer at private nødhjælpsorganisationer skal kunne nå. Det anbringer også Folketinget i den meget vanskelige valgsituation: Hvem skal vi lytte til? Skal vi lytte til de private nødhjælpsorganisationer, hvis indsats vi har respekt og beundring for, eller skal vi lytte til FN's Sikkerhedsråd, der trods alt har det overordnede ansvar for en langsigtet og også politisk indsats? Det kan man vælge hver for sig. Jeg er ikke i tvivl om, hvad en regering skal lytte til. En regering skal selvfølgelig lytte til FN's Sikkerhedsråd og gøre, hvad det mener er nødvendigt og fremmende også for den politiske indsats, man vil gennemføre på længere sigt.

Men samtidig beder jeg om, at man lægger mærke til, at det er et tilbud til også de private nødhjælpsorganisationer. Hvis ikke de ønsker den beskyttelse, der lægges op til, kan de blive fri; det er et tilbud. Men jeg undrer mig over, at Socialistisk Folkepartis ordfører så stærkt går ind på, at vi først og fremmest skal lytte til disse ofte meget spredte røster fra de private nødhjælpsorganisationer, og at de skal veje tungere end FN's Sikkerhedsråd. Jeg mener ikke, det kan være i overensstemmelse med en politik, der i øvrigt søger at give FN en stadig stærkere rolle, når det gælder nødhjælpsindsats.

Regeringen er meget tilfreds med den brede opbakning bag beslutningsforslaget, og vi er også meget tilfredse med, at det lykkedes at

finde en løsning på de problemer, der skilte os i går. Det betyder, at regeringen kan forsvare at tilbyde FN at gennemføre den indsats, man har bedt os om, for det var jo det afgørende spørgsmål: Kan den gennemføres på en måde, som regeringen finder forsvarlig?

Men jeg kan ikke undlade at udtrykke skuffelse over, at vi i dette brede flertal mangler de to partier, som plejer at sige, at de mere end mange andre har interesseret sig for FN igennem mange år. Jeg er især skuffet og uforstående over Det Radikale Venstres holdning. Når man tænker på, hvor dybt Det Radikale Venstre har været engageret i FN-arbejdet lige fra verdensorganisationens start, hvordan en lang række personligheder i Det Radikale Venstre gennem årene har gjort en stor og stærk indsats for at give verdensorganisationen en mere central placering, er det uforståeligt for mig, at man med en – set med mine øjne – forholdsvis spinkel og meget teknisk begrundelse vælger ikke at være med, når det gælder en så historisk afgørelse som den, der skal træffes her i dag. For det er jo en historisk afgørelse, at der nu lægges op til dansk deltagelse og støtte til en indsats under henvisning til FN-pagtens kapitel 7, en indsats, der kan være med til at bane nye veje for FN som fredsbevarende faktor. Her burde Det Radikale Venstre have været med.

Jeg kan heller ikke acceptere den forklaring, hr. Svend Auken forsøgte at give om, at regeringen kom for sent på banen. Jeg må minde om, at vi har diskuteret dette emne i mange måneder, både offentligt, i Folketinget, i Det Udenrigspolitiske Nævn og andre steder. Vi har diskuteret de muligheder, som vi håbede ville vise sig, så FN kunne gøre en mere effektiv indsats, vi har diskuteret nogle meget vidtgående tanker, der har været fremme og er blevet skrinlagt igen, efter at det har vist sig, at de såkaldt fredsskabende indsatser ikke kan gennemføres. Men det har dog været vurderet, det har været diskuteret, så det er jo ikke nogen ny diskussion.

Det, der pludselig konkretiserede sagen, var jo, at det omsider lykkedes Sikkerhedsrådet at blive enigt om den resolution, der blev vedtaget i mandags. Herefter var vi nødt til at reagere meget hurtigt på den konkrete opfordring, vi fik. Man kan sige, at det er udviklingen, der i høj grad har sat tempoet, men debatten har vi